Filarmonica muncheneză și muzica secolului XX

(Loredana Baltazar, 10 septembrie 2007)

Investit cu capacitatea de a deschide porțile culturale ale Europei, purtătorul de spirit românesc George Enescu patronează astăzi un festival devenit deja tradițional pentru bătrânul continent. Exact peste un an, suita de manifestări care poartă numele inspiratului maestru al muzicii românești va împlini o jumătate de secol! Acum aproape 50 de ani am asistat la premiera românească a operei „Oedipe", dirijată de o altă impunătoare personalitate a artei componistice și interpretative românești, Constantin Silvestri. Sunt date care nu trebuie uitate, evenimente de temelie ale revigorării culturale autohtone care a generat eșafodajul actual al vieții muzicale.

Menținând cadența unui puls ce s-a accelerat continuu, ediția 2007 a Festivalului „George Enescu", cea mai încărcată zilnic de până acum în evenimente, a proiectat o încheiere pe măsură. Reușind să îmbunătățească vizibil receptarea acustică în cazul (socotit deja disperat) al Sălii Palatului, omogenizând vocile instrumentale și egalizând intensitatea – proporții quasi-naturale – la nivelul fiecăruia din cele peste 4000 de locuri ale acestei „hale" culturale (rezultat pozitiv al inițiativei Ministerului Culturii și Cultelor), organizatorii au decis ca momentele orchestrale finale să fie rezervate unui ansamblu german de marcă internațională, legat de România prin intermediul unei uriașe personalități care l-a condus timp de peste un deceniu: Sergiu Celibidache. Așadar, în ultimele două zile, Orchestra Filarmonicii din Munchen – sub bagheta unui alt român de talent cu un vast palmares internațional, dirijorul Ion Marin – s-a prezentat în fața auditoriului cu un repertoriu ce a cuprins, consecutiv, 4 capodopere ale secolului XX: Simfonia Mathis der Maler de Paul Hindemith, Simfonia nr.5 op.100 de Serghei Prokofiev, Simfonia I op.13 de George Enescu și cantata Carmina Burana de Carl Orff.

Distins cu premiul „Alfred Schnittke" pentru bogata sa activitate desfășurată în arealul muzicii contemporane, Ion Marin este, vizibil, un „obișnuit" al partiturilor de secol XX, gestica sa elegantă și implicarea expresivă ghidând ansamblul către culminații impunătoare, gradate dinamic cu strictețe. Seara simfonică Hindemith-Prokofiev a evidențiat atuurile orchestrei: echilibrul și precizia ritmică (principal artizan al acestei realizări putând fi socotit compartimentul percuției), cantabilitatea intervențiilor solistice ale suflătorilor – la compartimentul lemnelor, crescendoul exploziv în momentele de tutti culminând cu finalurile perfect sincronizate, într-o unitate de gest exemplară. Lirismul descriptiv, de o forță particulară, al muzicii lui Hindemith a primit o replică tonică, plină de strălucire și vervă, cu pronunțate tente sarcastice în cazul simfoniei lui Prokofiev, ce a pus în lumină, totodată, virtuozitatea tehnică a întregii formații. Privită prin prismă neoclasică, creația secolului XX a părut mai accesibilă publicului curios, dar încă avid de clasicitate...

Concluzia? O ofertă repertorială, inteligent structurată, a unui ansamblu reprezentativ poate fi capabilă de a impulsiona dorita prezență a spectatorilor în sala de concert!